

JULIA (12) HEEFT TWEE VADERS ÉN EEN MOEDER

‘Wij zijn één grote, gezellige familie’

Dat Björn (45) en Paul (36) kinderen wilden, wisten ze meteen. Maar hoe? Collega en vriendin Nora (52) schoot te hulp, en werd draagmoeder voor het stel. Nu, twaalf jaar later kunnen ze zich geen leven zonder hun dochter Julia én elkaar voorstellen. **Björn en Paul: “We zijn Nora eeuwig dankbaar.”**

BJÖRN: ‘IK VOND NORA ECHT PRACHTIG MET HAAR DIKKE BUIK’

Björn: “Ik wilde altijd tien kinderen. Dat leek me geweldig. Toen ik Paul bijna twintig jaar geleden leerde kennen, was het een van de eerste dingen die ik tegen hem zei. Dan wist hij meteen waar hij aan toe was. Gelukkig had hij ook een kinderwens. We hadden een goede klik en al snel trok Paul bij mij in. Na twee jaar begonnen we serieus over het ouderschap na te denken. We besloten onze opties te onderzoeken. Er bleken voor ons drie mogelijkheden te zijn om ouder te worden: adoptie, pleegzorg of draagmoederschap. De eerste optie viel

bijna meteen af, want in die tijd konden mannenstellen nog niet zo makkelijk adopteren als nu. Pleegzorg overwoogen we, maar uiteindelijk maakten we daar geen werk van. Mijn zussen werkten voor Jeugdzorg, dus we wisten hoe zwaar dat kon zijn.”

Niet actief op zoek

“Uiteindelijk bleef het draagmoederschap dus over. Paul en ik bespraken het uitgebreid en waren het er al snel over eens dat als we voor die optie zouden gaan, we het wel op onze eigen manier wilden doen. En dat betekende dat wij ons toekomstige kind zouden opvoeden, maar dat de moeder ook in zijn of haar leven aanwezig zou zijn. Het leek ons voor het kind beter als hij of zij wist waar het vandaan kwam en wie hem of haar negen maanden gedragen had. Omdat je in Nederland niet actief op zoek mag gaan naar een draagmoeder, vertelden Paul en ik aan iedereen in onze omgeving

dat we graag een kind wilden. Hierdoor waren er wel wat vrouwen die aanboden om onze draagmoeder te zijn, maar helaas niet op de manier zoals wij voor ogen hadden. Eén vrouwenstel zocht bijvoorbeeld alleen een zaaddonor en een andere vrouw wilde na de geboorte geen contact meer met het kind.”

Alles samen

“Toen Nora jaren later aangaf dat ze ons kind wel wilde dragen, durfden Paul en ik het bijna niet te geloven. We kenden Nora al langere tijd en hadden een bijzondere vriendschap opgebouwd. Dat uitgerekend zij voor ons draagmoeder wilde zijn, vonden we fantastisch. Ze wist hoe wij erin stonden en kon zich daar ook prima in vinden. Dat het kind bij ons zou gaan wonen, vond ze geen probleem. Als zij en het kind maar wel in contact zouden blijven met elkaar. De eerste poging via zelfinseminatie was

Nona

Björn

Julia

Paul

direct raak. Nora was zwanger! Het was geweldig nieuws en we waren alle drie super gelukkig. De hele zwangerschap hadden we intensief contact. Met z'n drieën gingen we naar alle controle-afspraken en tussendoor spraken we ook vaak af. Ik vond Nora echt prachtig met haar dikke buik. Normaal ben ik niet zo emotioneel, maar tijdens die negen

maanden werd ik een echte waakhond. Als ik er ook maar iemand naar Nora's buik keek, werd ik beschermend. Niet aan ons kind komen, dacht ik dan. Op 17 juni 2008 werd onze dochter Julia geboren. Een prachtige baby waar ik op slag verliefd op was. De eerste uren na haar geboorte kon ik alleen maar huilen van geluk. Wat waren we blij dat ze er was!"

PAUL: 'JULIA HEEFT VEEL MENSEN DIE VAN HAAR HOUDEN'

Paul: "Ik leerde Nora kennen als collega bij de Nederlandse Spoorwegen. Björn werkte er al en Nora en ik waren allebei aangenomen voor de interne opleiding tot hoofdconductor. Al snel raakten we bevriend. Nora wist van onze kinderwens en na ongeveer twee jaar zei ze dat ze onze draagmoeder wilde zijn. Ze lag op dat moment in scheiding en gaf aan dat ze alles eerst even op de rit wilde hebben, maar dat ze er later op terug zou komen.

Björn en ik waren blij verrast. We namen de tijd om alles juridisch goed uit te zoeken. Hoewel het niet verplicht of bindend was, stelden we een donorovereenkomst op. Hierin stond bijvoorbeeld dat Nora de moeder zou zijn, maar dat wij ons kind zouden opvoeden. Ook bespraken we het plan met Nora's kinderen. Omdat we vaak bij elkaar over de vloer kwamen, kenden we ze goed. Hun mening was belangrijk voor ons. Als zij het er niet mee eens waren geweest, hadden we het niet gedaan. Gelukkig vonden ze het alle drie prima."

Grote familiedag

"In goed overleg spraken Björn en ik af dat hij de biologische vader zou zijn. Mij maakte het niks uit. Ik wist dat ik onvoorwaardelijk van ons kind zou gaan houden, of we nou een biologische band hadden of niet. Op het moment dat ik voor het eerst het hartje van onze baby hoorde kloppen, dacht ik: verrek, ik word echt vader! Dat was zó bijzonder. Om al onze families in één keer met elkaar kennis te laten maken, organiseerden we halverwege Nora's zwangerschap een grote familiedag.

Het was supergezellig. Iedereen was blij voor ons en we keken allemaal uit naar ons kleine meisje. Het moment dat we Julia voor het eerst zagen, kan ik mij nog goed herinneren. We kwamen de kamer binnen en even dacht ik: wat als we per ongeluk de verkeerde baby zien en denken dat dat ons kind is? Maar zodra ik Julia in Nora's armen zag, wist ik meteen dat zij het was: onze dochter waar wij meteen van hielden."

Geen geheimen

"Inmiddels is Julia twaalf. Ze weet precies hoe alles zit met Nora. We hebben geen geheimen voor haar. Voor Julia is het simpel: wij zijn haar vaders bij wie ze woont en Nora is haar moeder die ze regelmatig ziet en bij wie ze af en toe logeert. Ook met haar halfbroers en -zus heeft ze goed contact. Mooi toch? Ze heeft veel mensen die van haar houden. Vervelende reacties op onze gezinssamenstelling hebben we nooit gekregen. Er zullen vast mensen zijn die er iets van vinden, maar daar hoeven wij gelukkig niks mee te doen.

Echt strenge vaders zijn we niet. Dat hoeft ook niet, want Julia is een lief, zelfstandig en sociaal kind dat met iedereen begaan is. We hebben weleens nagedacht over een tweede, maar besloten daar uiteindelijk toch niet voor te gaan. Ons gezin is goed zo. Wat wij vooral belangrijk vinden om aan Julia mee te geven, is dat alles mogelijk is. Kijk maar naar ons. Dankzij Nora kwam onze grootste wens uit en we zijn haar echt ontzettend dankbaar. Ze is meer dan onze beste vriendin. We houden zielsveel van haar en met elkaar zijn we één grote, gezellige familie."

NORA: 'IK VOEL NET ZO VEEL LIEFDE VOOR JULIA ALS VOOR MIJN ANDERE KINDEREN'

Nora: "Ik wist precies waar ik aan begon toen ik zwanger werd van Julia, we hadden het goed besproken met elkaar. Paul en Björn wilden graag een kind en ik had er al drie: Stephan, Sherla en Glenn, die toen 16, 15 en 11 waren. Toch had ik niet uitgesloten dat ik nog eens zwanger zou worden. Stel dat mijn dochter later zelf geen kinderen kon krijgen, zo dacht ik, dan kon ik haar altijd nog helpen. Mijn zwangerschappen en bevallingen zijn altijd makkelijk geweest. Bovendien had ik ergens altijd de wens voor een vierde kind, ik zag alleen die hele luielperiode niet meer zo zitten. Het leek me daarom ideaal om er samen met Björn en Paul voor te gaan. Ze hadden me goed door mijn scheiding geholpen. Voor mij was dat nog meer een bevestiging dat ik samen met hen een kind wilde krijgen. Gelukkig stonden mijn kinderen en familie er ook achter. Op werk kreeg ik later weleens minder leuke reacties. Zo werd er een keer gezegd dat ik mijn kind weggaf, maar zo zag ik het niet. Ik zou samen met Björn en Paul een kind krijgen, dat in een liefdevolle omgeving zou opgroeien. Prima dat anderen er iets van vonden, maar uiteindelijk kon ik daar toch niets mee. Het was ons leven, niet van hen."

Telefonisch live-verslag

"Ik ben bewust in 't ziekenhuis bevallen, mijn dochter was bij me. Omdat we hadden afgesproken dat Julia vlak na haar geboorte met haar vaders mee naar huis zou gaan, wilde ik niet in mijn eigen huis bevallen. Dat leek me toch moeilijker met afscheid nemen. De bevalling ging snel, binnen anderhalf à twee uur was ze er. Mijn dochter deed telefonisch live verslag aan de mannen en mocht de navelstreng doorknippen. Toen ik Julia in mijn armen kreeg, voelde ik net zo veel liefde voor haar als voor mijn andere kinderen. Ik was ook erg blij voor Paul en Björn."

Mijn hele zwangerschap had ik me erop ingesteld dat Julia bij hen zou gaan wonen. Echt moeilijk vond ik het afscheid dus niet.

Daarnaast wist ik dat ik Julia gewoon zou blijven zien. In mijn kraamweek had ik wel last van kraamtranen en toen kwamen ook even de twijfels of ik er wel goed aan had gedaan. Met Björn en Paul heb ik daar lang over gepraat. Zij begrepen mijn twijfels helemaal en lieten het aan mij over. Als ik wilde, kon Julia ook nog een tijdje bij mij blijven. Daarover hadden we voor de zwangerschap ook al gesproken. Stel dat ik het na de bevalling echt niet aankon om van Julia gescheiden te zijn, dan waren er nog een heleboel dingen die we konden doen, zoals co-ouderschap. Maar dat was niet nodig, alleen dat gesprek al hielp enorm."

Zelfgekozen familie

"Twaalf jaar later gaat het nog steeds hartstikke goed. Ik zie Julia wanneer ik wil en andersom ook. Het wisselt erg, de ene keer zien we elkaar meer dan de andere. Momenteel logeert ze toevallig twee weken bij mij omdat Björn en Paul aan het verhuizen zijn. Dat kán gewoon. In de zomervakantie gaat ze ook een paar weken mee naar de camping. Heel gezellig. Er wordt weleens gezegd dat je je familie niet kiest, maar in ons geval is dat wel zo. Paul, Björn en ik hebben elkaar gekozen als familie en we zijn erg gelukkig met elkaar. Ik zou het zo weer doen!" ♥

REAGEREN?

Heb jij ook een bijzondere familiesamenstelling en wil je je verhaal delen? Mail het dan naar post@vriendin.nl